

at ty til Fattigvæsenets Forsorg og maaske kun har erholdt nogle ganske faa Krøner i Hjælp, man burde ikke, siger jeg, med Hensyn til kommunale Rettigheder sætte ham under den Mand, som har været straffet for begaaede Forbrydelser. Det forekommer mig derfor, at Bestemmelsen om at nedsætte de 10 Aar til 5 Aar maa kunne vinde Tilslutning fra alle Sider. Med Hensyn til Reglen i Lovens § 1 om Enker, fraskilte, fraseparerede, og forladte Hustruer, hvis Mænd have nydt Fattigunderstøttelse, hvilken Regel gaar ud paa, at de kommunale Myndigheder for deres Vedkommende yderligere skulle kunne for korte Tidsrummet af 5 Aar, anser jeg den for at være en simpel Retfærdighedshandling. Forholdet er jo i saadanne Hjem ofte det, at det er Hustruen, der bærer Hjemmet oppe, at det alene er hende, som ved sin Udholdenhed, sin Arbejdsomhed og sin Sparsommelighed kan siges at holde det sammen. Det vilde derfor være i allerhøjeste Grad urimeligt, om hun, naar Manden dør, skulde undgælde for, at han ikke har været i Stand til at opfylde de Forpligtelser, der paahvile ham. Derfor forekommer det mig, at Gennemførelsen af denne Bestemmelse er en simpel Retfærdighedshandling, som ligeledes enhver maatte kunne slutte sig til. Reglen om, at Hjælp til Sygebehandling ikke skal regnes for Fattighjælp, kan jeg ligeledes fuldt ud tiltræde. Jeg har den samme Opfattelse, som kom frem fra det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch), den nemlig, at Sygehjælp overhovedet ikke burde regnes til Fattighjælp.

Endelig er der Reglen i § 2 om, at et vist Beløb af indtil 100 Kr., Fribolig eller lignende ikke skal drages fra ved Fastsættelsen af den Understøttelse, der ydes. Det er en Regel, som jeg anser for at være ganske heldig, og som vistnok ogsaa vil kunne faa ret betydningsfulde Virkninger over for de Bestræbelser, der særlig blandt Arbejderne ere oppe, for at tilvejebringe et Supplement til den Hjælp, som ydes de til Alderdomsunderstøttelse berettigede. Jeg kan saaledes oplyse, at der inden for de samvirkende Fagforbund og de samvirkende Sygekasser her i Landet udarbejdes Planer til Dannelsen af en Livsforsikringsanstalt for Arbejderne med særlig Hensyntagen til Arbejdernes specielle Forhold. Jeg er overbevist om, at et saadant Foretagende vil vinde almindelig Tilslutning blandt Arbejderne, naar den Bestemmelse, som foreslaas her i Lovforslaget, bliver gennemført, hvorimod der, hvis det viser sig, at denne Be-

stemmelse ikke bliver gennemført, jo ikke vil være saa megen Sandsynlighed for, at Arbejderne ville omfatte en saadan Livsforsikring med synderlig Interesse. Saa vil Forholdet jo kun blive det, at Staten og Kommunen dele den Livsforsikring, som Arbejderne paa den angivne Maade have erhvervet sig, og det er jo til liden Glæde for Arbejderne. Jeg tror derimod, at hvis denne Bestemmelse bliver til Lov, vil det have den Virkning, at der i Arbejderkredse gøres Anstrengelser for at danne saadanne Selskaber som de for et Øjeblik siden omtalte, Selskaber, som kunne opspare Beløb til Fordel for Arbejderne paa deres gamle Dage. Derfor vil jeg ogsaa meget anbefale denne Bestemmelse.

Jeg kan altsaa i det hele slutte mig til Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg beklager, at den Regel, jeg omtalte før, om Indførelse af Minimumstakster ikke er bleven optaget her i Forslaget, men jeg haaber dog, at den, selv om den ikke gennemføres ved denne Lejlighed, vil kunne samle saa megen Sympati om sig her i den lovgivende Forsamling, at det Tidspunkt ikke maa være fjernt, hvor man vil søge at faa truffet en heldigere Ordning med Hensyn til selv Understøttelsernes Størrelse end den, der for Tiden hersker i vor Alderdomslovgivning.

Stilling: At Loven af 9de April 1891 har Mangler og Skrøbeligheder er for længst erkendt af alle, der have haft med dens praktiske Udførelse at gøre; men og paa den anden Side tror jeg ogsaa, at største Delen af Befolkningen har hilst denne Lov som et storartet Velgørenhedsværk, der har bragt saa stor Velsignelse for de gamle, svage og trængende, at man meget nødig vilde undvære den. Det foreliggende Tillæg til og Forandring i Loven vil jo yderligere bidrage til, at dens Virkninger blive endnu fyldigere for de trængende. Men nægtes kan det ikke, at dets Vedtagelse vil paaføre Kommunerne yderligere ganske betydelige Udgifter. Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Borup) i, at Udgifterne ville vokse i højere Grad, end man tænker sig for Øjeblikket, og skulle vi gaa med til Nedsættelsen fra 10 til 5 Aar, maa det samtidig fastslaas, at Statens Tilskud fastsættes til mindst Halvdelen, jeg er tilbøjelig til at gaa endnu højere, til 65 eller 75 pCt. Det er for mange Kommuner allerede nu svært at klare de stadig forøgede Udgifter, og her vil der blive givet et saa fyldigt Tillæg til Udgifterne, at der maa